

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Priscari și de avocatul Timur Kovaliov, împotriva sentinței Judecătorei Soroca din 07 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2016, în privința inculpatului

*Cuscov Nicolai xxxx, născut la
xx xxxxx xxxx în or. xxxxxxxxxxxx, xxxxxxxxxxxxxx,
locuitor al or. xxxxxxxx, str. xxxxxxxxxxxx xx, ap. xx,
cetățean al R. Moldova, condamnat anterior prin:*

*1) sentința Tribunalului Bălți din 11.06.2001,
decizia Curții de Apel a RM din 27.09.2001 și decizia
Curții Supreme de Justiție din 23.11.2009, în baza art.
186 alin. (2) lit. d) Cod penal, art. 88 pct. 6, 15-88 pct.
4) și 6), 39 Cod penal (1961), la 19 ani și 6 luni
închisoare.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 14.08.2013 – 07.04.2014,
instanța de apel: 29.04.2014 – 21.12.2016,
instanța de recurs: 16.05.2017 – 21.06.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Potrivit sentinței Judecătorei Soroca din 07 aprilie 2014, Cuscov Nicolai a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Cuscov Nicolai a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 1 an închisoare.

În baza art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform deciziei Curții Supreme de Justiție din 23 noiembrie 2009, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 07 aprilie 2014.

2. Instanța de fond a constatat că Cuscov N., aflându-se în incinta blocului de carantină a Penitenciarului nr. 6 Soroca și într-o perioadă nedeterminată de timp până la 25 august 2012, a păstrat și a transportat ilegal 4,67 gr. de marijuana, trei telefoane mobile și o cartelă telefonică, fiind depistate în cadrul percheziției efectuate de către colaboratorii penitenciarului în jurul orelor 09:10.

Conform raportului de expertiză nr. 4212 din 05.11.2012, masa vegetală ridicată de la Cuscov N. reprezintă marijuana în stare uscată, care face parte din categoria substanțelor narcotice.

Potrivit listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și a cantităților acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 12.01.2006, marijuana în stare uscată în cantitate de 4,67 gr., reprezintă proporții mari.

Tot, Cuscov N. este învinuit că, la 25.09.2012, orele 09:10, având intenția de a transmite substanțe narcotice din Penitenciarul nr. 11 Bălți condamnaților din Penitenciarul nr. 6 Soroca, nu a predat benevol și a tăinuit de la control 3 telefoane mobile, o cartelă telefonică al companiei SA „Moldcell”, un încărcător, un pachetul de formă cilindrică cu masa vegetală uscată și mărunțită în cantitate de 4,67 gr., prin ascunderea în ciorapi și în mânăca scurtei.

Conform raportului de expertiză nr. 4212 din 05.11.2012, masa vegetală ridicată de la Cuscov N. reprezintă marijuana în stare uscată, care face parte din categoria substanțelor narcotice.

Potrivit listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și a cantităților acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 12.01.2006, marijuana în stare uscată în cantitate de 4,67 gr, reprezintă proporții mari.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că deținutul Cazantev A. a ridicat de jos un pachetul și l-a transmis lui. Nu neagă că a avut la el acest pachetul, depistat în timpul percheziției, dar nu cunoștea ce se afla în el.

Totodată, vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal este dovedită prin următoarele probe:

procesul-verbal de percheziție din 25.09.2012, potrivit cărui la deținutul Cuscov N., în blocul de carantină, s-au depistat 3 telefoane mobile, 1 încărcător de telefon și 1 pachetul cu masă vegetală;

raportul de constatare tehnico științifică nr. 3571 din 15.10.2012, că masa vegetală de culoare verde, uscată, minuțios mărunțită și ridicată la 25.09.2012 de la deținutul Cuscov N., reprezintă marijuana, care face parte din categoria substanțelor narcotice. Cantitate substanței narcotice este de 4,67 gr.;

raportul de expertiză nr. 4212 din 05.11.2012, că masa vegetală ridicată de la Cuscov N. reprezintă marijuană în stare uscată, care face parte din categoria substanțelor narcotice;

corpurile delictive: 3 telefoane mobile, 1 încărcător pentru telefon mobil, 1 pachetel cu substanțe narcotice ce se păstrează în camera de păstrare al corpurilor delictive al IP Soroca (chitanța nr. 17 din 01.02.2013);

corpul delict - 1 disc pe care este înregistrat momentul efectuării percheziției deținutului Cuscov N. de către colaboratorii Penitenciarului nr. 6 Soroca.

Fapta inculpatului urmează a fi reîncadrată de la art. 217¹ alin. (3) lit. f) la art. 217 alin. (2) Cod penal.

Transportarea și păstrarea pachetelului în care se afla substanța narcotică nu este negată de către inculpat, fiind confirmată și de martorii acuzării Palamari V., Cobîzev A. și Popovschii I. care au relatat similar că pachetelul în cauză a fost depistat la ultimul când a fost etapat din Penitenciarul nr. 11 Bălți.

Faptul că acest pachetel s-a aflat la inculpat până la percheziția din incinta Penitenciarului nr. 6 Soroca, este probat și prin declarațiile martorilor acuzării Tihonov A., Surdo G. și Paziuc P., cât și de martorii apărării Cazanțev I. și Garaciuc A.

Prin urmare, este probat faptul păstrării și transportării pachetelului cu substanțe narcotice în cantitate de 4,67 gr. - marijuană în formă uscată.

Însă, indicele „*înstrăinare în proporții mari a substanțelor narcotice*” nu este probat.

S-a stabilit că pachetelul cu marijuană, a fost găsit de deținutul Cazanțev I., ulterior fiind transmis lui Cuscov N., care l-a păstrat asupra sa până la percheziția din Penitenciarul nr. 6 Soroca. Acest fapt a fost confirmat de martorii acuzării Tihonov A., Surdo G., Paziuc P. și de martorul apărării Garaciuc A.

Astfel, în acțiunile inculpatului sunt prezente indicii infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, adică păstrarea și transportarea substanțelor narcotice, săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

Acuzarea i-a înaintat învinuirea lui Cuscov N. și pe art. 322 alin. (1) Cod penal, adică încercarea de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciar a substanțelor cu efect narcotizant, în proporții deosebit de mari.

Dar, în art. 322 alin. (1) Cod penal nu este prevăzut indicele „proporții deosebit de mari”.

Pe lângă aceasta, nu s-a stabilit intenția inculpatului de a transmite substanțe cu efect narcotizant persoanelor deținute în penitenciar, fiind constatat doar faptul păstrării și transportării substanțelor narcotice.

Deci, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, de aceea el urmează a fi achitat pe acest capăt de învinuire.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că infracțiunea prevăzută la art. 217 alin. (2) Cod penal este una ușoară, că inculpatul este caracterizat pozitiv, pe parcursul deținerii nu a fost sancționat nici o dată, fiind stimulat de 16 ori, suferă de hepatită cronică, anterior a fost condamnat,

concluzionând că corectarea și reeducarea ultimului este posibilă doar prin privare de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 34, 82 și 85 Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Soroca, Vladislav Cojocaru, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f), 322 alin. (1), 84 alin. (1), 85 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 82 Cod penal, la 15 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita o activitate legată de substanțe narcotice pe un termen de 5 ani.

Apelantul a indicat că instanța de fond corect a constatat că inculpatul a păstrat ilegal asupra sa substanțe narcotice, dar eronat a interpretat circumstanțele cauzei și ilegal l-a achitat pe ultimul pe art. 322 alin. (1) Cod penal, cât și neîntemeiat i-a reîncadrat acțiunile în baza art. 217 alin. (2) Cod penal.

Or, el la primit substanțele narcotice depistate de la o persoană cunoscută și și-a asumat rolul de transportator al acestora din Penitenciarul nr. 11 deținuților în Penitenciarul nr. 6.

De asemenea, numărul sporit de obiecte interzise depistate asupra deținutului Cuscov N. demonstrează că ultimul era încrezut că nu va fi perchezitionat și de aceea a acceptat transportarea substanțelor narcotice.

Instanța de fond a stabilit faptul introducerii substanțelor narcotice în Penitenciarul nr. 6, or. Soroca, și aceste acțiuni urmau a fi încadrate în baza art. 322 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de fond ilegal a exclus din acțiunile inculpatului scopul de înstrăinare, fapt confirmat de însăși inculpat, care a declarat că nu întrebuințează substanțe narcotice.

În cazul în care instanța a concluzionat că inculpatul a păstrat și transport ilegal substanțe narcotice în proporții mari fără scop de înstrăinare, acțiunile ultimului urmau a fi reîncadrate în baza art. 217 alin. (3) lit. e) Cod penal, deoarece acțiunile ilegale au avut loc pe teritoriul penitenciarelor.

La stabilirea pedepsei, este necesar a lua în considerație că circumstanțe atenuante nu sunt, crima a fost comisă în recidivă și în timpul executării pedepsei cu închisoare.

3.1. Inculpatul la fel a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat și pe art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal.

Apelantul a indicat că pachetul ridicat nu îi aparține, nu cunoaște ce se afla în el, iar când urma să fie etapat din Penitenciarul nr. 11, mun. Bălți, la el nu a fost depistat pachetul respectiv, fapt confirmat prin declarațiile martorului Cazanțev A.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2016, ambele apeluri au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității, și din punct de vedere al coroborării lor, corect

concluzionând vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, cu indicii de calificare - păstrarea și transportarea substanțelor narcotice, săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

Instanța de fond corect a concluzionat și achitarea inculpatului pe capătul de învinuire în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, pentru că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În sensul stabilirii vinovăției inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, instanța de fond întemeiat și-a bazat sentința de condamnare pe declarațiile martorilor Palamari V., Cobizev A., Greaznov M., Tihonov A., Roșca O., Surdo G., Crivoi A., Aliluev I., Magaz A., Paziuc P., Popovschii I., Cazanțev I. și Garaciuc A., a inculpatului, precum și probele scrise ale cauzei: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.09.2012; proces-verbal de percheziție din 25.09.2012; raportul de constatare tehnico-științifică nr. 3571 din 15.10.2012; raportul de expertiză nr. 4212 din 05.11.2012, corpurile delictive - 3 telefoane mobile, un încărcător pentru telefon mobil, un pachetel cu substanță narcotică, un disc pe care este înregistrat momentul efectuării percheziției deținutului Cuscov N. de către colaboratorii Penitenciarului nr. 6, or. Soroca.

La fel, instanța de fond corect a dispus achitarea inculpatului pe art. 322 alin. (1) Cod penal, pe motiv că intenția ultimului de a transmite substanțe cu efect narcotizant persoanelor deținute în penitenciar nu s-a stabilit, fiind constatat doar faptul păstrării și transportării substanțelor narcotice.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, numindu-i inculpatului pedeapsa definitivă de 6 ani 6 luni, care este echitabilă și va atinge scopul de corectare și reeducare a ultimului.

Nu poate fi reținută cerința din apelul acuzării privind condamnarea inculpatului în baza art.217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, or, înstrăinarea ilegală, reprezintă orice acțiune în urma căreia posesor al substanțelor respective devine o altă persoană (vânzare, donare, schimb, achitare a datoriei, dare cu împrumut etc.).

Astfel, conform procesului-verbal de percheziție și ridicare din 25.09.2012, efectuată cu respectarea prevederilor art. 119 Cod de procedură penală, nedeclarând careva obiecții la procesul-verbal, substanțele narcotice au fost depistate la Cuscov N.

Totodată, de către acuzare nu a fost demonstrată intenția inculpatului de a le înstrăina, chiar și în situația în care acesta nu este consumator de droguri.

Prin urmare, este corectă și întemeiată condamnarea inculpatului în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, iar pedeapsa stabilită este în limitele sancțiunilor în vigoare.

Nu poate fi reținut nici motivul indicat de acuzare în apel, că dacă instanța a concluzionat că nu este demonstrat scopul de înstrăinare a substanțelor narcotice, urma să condamne inculpatul în baza art. 217 alin. (3) lit. e) Cod penal, pe motiv că acțiunile date au avut loc pe teritoriul penitenciarului, or, o asemenea învinuire inculpatului nu i-a fost înaintată, iar conform art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, iar prin condamnarea acestuia în baza 217 alin. (3) lit. e) Cod penal,

fără modificarea învinuirii în sensul agravării, inculpatului i s-ar fi agravat situația, acest lucru fiind inadmisibil.

Urmare a celor expuse supra, nu poate fi reținut dezacordul procurorului cu faptul achitării inculpatului pe art. 322 alin. (1) Cod penal, or, potrivit rechizitoriului, acțiunile inculpatului au fost calificate: încercare de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciar a substanțelor cu efect narcotizant, săvârșită în proporții deosebit de mari, totodată art. 322 alin. (1) Cod penal nu conține indicele „în proporții deosebit de mari”, iar instanța nu poate reține alte acțiuni decât cele conținute în norma penală și doar în limitele învinuirii aduse.

Totodată, în lipsa intenției de înstrăinare a substanțelor narcotice, care nu a fost constatată, nu se poate vorbi și despre intenția de încercare de a transmite aceste substanțe persoanelor deținute, la caz lipsind atât latura subiectivă, cât și subiectul infracțiunii, or, subiect al acestei infracțiuni nu poate fi persoana condamnată, iar acțiunile descrise de acuzare în învinuire, nu necesitau încadrare separată în baza art. 217¹ și art. 322 alin. (1) Cod penal.

Urmează a fi respins și argumentul acuzării că declarațiile martorilor apărării Cazantev I. și Garaciuc A. nu sunt obiective, or, aceștia fiind audiați au fost avertizați de răspunderea penală ce o vor purta pentru darea de declarații false, angajamentul respectiv fiind contrasemnat de către aceștia. Pe lângă aceasta, la inculpat, la etaparea lui din Penitenciarul nr. 11, nu au fost depistate careva substanțe narcotice, or, la materialele cauzei lipsesc probe în acest sens.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Prisacari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanțele nu au analizat obiectiv probele administrate și nu au apreciat la justa valoare probele acuzării.

Faptul că, deținutul Cuscov N. și-a asumat rolul de transportator a substanțelor narcotice cu evident scop de înstrăinare se probează prin aceea că ultimul știa cu certitudine că la data depistării la el a obiectelor interzise, anume 25.02.2012, va avea loc procedura de etapare dintr-un penitenciar în altul. El știa că se află în penitenciar și că este etapat în alt penitenciar, cu toate acestea a încercat să transporte un număr sporit de obiecte interzise. Deși, se insinuează precum că substanțele narcotice au fost depistate de el în Penitenciarul nr. 11 și păstrate la el doar din motiv că nu cunoștea de conținutul obiectului cilindric, nu a comunicat colaboratorilor penitenciarului despre obiectul depistat, ba mai mult de atât îl ascunde în ciorap. Deținutul Cuscov N. și ceilalți deținuți audiați în calitate de martori au confirmat că ultimul era cel mai în vârstă dintre ei și droguri nu consuma.

Instanța de apel a lăsat fără careva apreciere proba acuzării - suportul video cu înregistrarea percheziției deținutului Cuscov N., vizionat în instanța de apel unde clar se vede momentul depistării obiectelor interzise la ultimul și locul unde ele au fost ascunse.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se

întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

5.1. La 24 ianuarie 2017 și avocatul Timur Kovaliov a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea doar a deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe art. 217 alin. (2) și 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost comisă de ultimul.

Recurentul a indicat că decizia instanței de apel este ilegală.

Totodată, deoarece inculpatul este vorbitor de limbă rusă, motivele recursului vor fi expuse după ce ultimul va primi și va lua cunoștință cu decizia tradusă a instanței de apel.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427-435 Cod de procedură penală.

5.2. La 19 iunie 2017, avocatul Timur Kovaliov a declarat recurs ordinar *suplimentar*, în care solicită casarea parțială a deciziei instanțe de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe art. 217 alin. (2) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost comisă de el.

Recurentul a indicat că pe parcursul examinării cauzei au fost admise un șir de încălcări procedurale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427-435 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul avocatului Timur Kovaliov din 24 ianuarie 2017, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Rezultă, că recursul respectiv nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Este de remarcat și faptul că recursul nominalizat, fiind unul preventiv, în condiția sa de formă și de conținut nu are nici-un suport legal, deoarece Codul de

procedură penală nu prevede posibilitatea legală de a declara un recurs prealabil (*pct. 5.1. din decizie*).

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, odată ce recursul respectiv nu îndeplinește cerințele legale de conținut, el urmează a fi declarat inadmisibil.

În al doilea rând, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) și (5) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. Dacă ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează.

În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată.

Sub acest aspect se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispozitivul deciziei contestate la 21 decembrie 2016, iar dispozitivul deciziei motivate la 01 februarie 2017 și a înmânat inculpatului, prezent la ședința de judecată, copia de pe această decizie, fapte consemnate în respectivul proces-verbal și confirmate prin recipisa semnată de inculpat (*vol. 3, f.d. 55, 74*).

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 01 februarie 2017, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfârșitul zilei de 06 martie 2017.

Totodată, recursul ordinar suplimentar al avocatului Timur Kovaliov, a fost înregistrat la Curtea Supremă de Justiție pe 19 iunie 2017, adică peste termenul prevăzut de lege (*vol. 3, f.d. 110, pct. 5.2. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursul nominalizat.

Este de menționat că art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prevede expres că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursul ordinar suplimentar al avocatului Timur Kovaliov este depus peste termen, el urmează a fi declarat inadmisibil (*pct. 5.2. din decizie*).

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, martorilor Palamari V., Cobizev A., Greznov M., Tihonov A., Roșca O., Surdo G., Crivoi A., Aliluev I., Magaz A., Paziuc P., Popovschii I., Cazantev I. și Garaciuc A., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25.09.2012, proces-verbal de percheziție din 25.09.2012, raportul de constatare tehnico-științifică nr. 3571 din 15.10.2012, raportul de expertiză nr. 4212 din 05.11.2012, corpurile delictive, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanțele indicând clar și fără echivoc motivele pentru care au respins probele și versiunile acuzării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 217 alin. (2) Cod penal, cât și că fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Or, probele administrate dovedesc că inculpatul a păstrat și transportat substanțe narcotice, dar nu și în scop de înstrăinare, iar argumentul recurentului că inculpatul și-a asumat rolul de transportator a substanțelor narcotice cu evident scop de înstrăinare, deoarece a încercat să transporte un număr sporit de obiecte interzise, nu a comunicat colaboratorilor penitenciarului despre obiectul depistat și l-a ascuns în ciorap, el nu consuma droguri, reprezintă doar o presupunere lipsită de un suport probatoriu care, în virtutea prescripțiilor din art. 8 alin. (3) și 389 alin.

(2) Cod de procedură penală, nu poate fi pusă la baza unei sentințe de condamnare, toate dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Totodată, constatarea că inculpatul a păstrat și transportat substanțe narcotice fără scop de înstrăinare, decade și prezența în fapta lui a elementelor din dispoziția art. 322 alin. (1) Cod penal - încercarea de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciare a substanțelor cu efect narcotizant.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul procurorului este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzația este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul acuzării au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2 – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanțele nu au admis o eroare gravă de fapt, care să le afecteze soluția, că faptei

săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar al procurorului este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 2), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Priscari, împotriva sentinței Judecătorei Soroca din 07 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2016, în privința inculpatului Cuscov Nicolai xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Inadmisibilitatea recursului ordinar din 24 ianuarie 2017, declarat de avocatul Timur Kovaliov împotriva sentinței Judecătorei Soroca din 07 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2016, în privința inculpatului Cuscov Nicolai xxxx, pe motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut.

Inadmisibilitatea recursului ordinar din 19 iunie 2017, declarat de avocatul Timur Kovaliov împotriva sentinței Judecătorei Soroca din 07 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 decembrie 2016, în privința inculpatului Cuscov Nicolai xxxx, pe motiv că este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 iulie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco